

Občianske noviny

HLAS

Trenčianske Stankovce

01/2019

hlas.stankovce@gmail.com

O slušnosti

Malé dieťa smiechom dáva najavo svoju spokojnosť a radosť zo života. Ako dieťa rastie a dospeláva, smiechu ubúda. Dospelý človek má menej príležitostí na úprimný a srdečný smiech. Pribúdajú rodinné starosti, rúcajú sa predstavy a vízie o úspešnom napredovaní a podobne. A tak sa jeho tvár mení na vážnu, neskôr zamračenú a postupne nahnevanú. Stretávame sa s ním denne a premýšľame: „Čo som urobil, že sa na mňa mračí, že sa na mňa ani nepozera? Čím som sa previnil, že ani neodzdaví?“ Na jednoduché otázky pri stretnutí odpovedá jednoslovne alebo vôbec neodpovie. Dlho rozmýšľam nad takýmto správaním a napokon usúdím, že nie je za čím banovať. Takýto človek, ktorý svoje životné neúspechy alebo nevhodné sebavedomie kompenzuje arogantnosťou, nadradenosťou a neslušným správaním voči iným, je, no čo už s takým?

Ale my ostatní mu ukážeme! Pri stretnutí sa navzájom pozdravíme a usmejeme - veď to nič nestojí. Spýtame sa obligátne – ako sa máš, ako sa ti darí? Lebo tak nás učili naši rodičia. Hovorí sa tomu – slušnosť naša každodenná. Chvalabohu, že takýchto nás je tu väčšina.

Ján Hlások

Opäť o rok viac (slovo vydavateľa)

Aktuálnym číslom našich novín HLAS začína 5. ročník existencie tohto periodika. Dostalo sa do obdobia, keď sa stabilizovalo a našlo svoju čitateľskú obec, keď sa vyprofilovalo témami, článkami a dopisovateľmi.

Môžem povedať, že za celé obdobie existencie nepodliehalo tlaku okolností tak, ako v poslednom roku. Na jednej strane som nesmierne rád ako vydavateľ a vďačný za všetky články, materiály, podnety od ľudí, ktoré dostávala redakčná rada „na stôl“. Vyprofilovali sa osobnosti, ktoré prispievali článkami na rôzne témy. Chlapi a dievčatá v redakčnej rade fungovali zodpovedne a v rámci svojich možností. Všetkým verejne ďakujem.

Na druhej strane sme v redakcii i pri vydávaní spoznali aj tienisté stránky a tlak verejnosti. Bol to zvláštny rok, volebný rok. Vypočuli sme si rôzne názory. Dokonca až také, že čo si vôbec dovoľujeme, aby noviny existovali... Spájali nás s rôznymi nepodloženými informáciami. Najmä sme však v redakcii nechceli podľahnúť okolnostiam volebného roku.

Boli rôzne pokusy. Dostávali sme anonymy so žiadosťou o zverejnenie. Nechceli sme sa zapojiť článkami do predvolebného tlaku. Takto sme to každému, kto o to požiadal, slušne vysvetlili. Boli sme spájaní s rôznymi aktivitami. Nie že by nám na názoroch nezáležalo, ale vážim si toho, že v redakcii novín nepodľahli emóciám a okolnostiam.

Bolo nám povedané, že naše noviny sú vhodné iba na podkúrenie. Bolo nám povedané, že načo vydávame ďalšie noviny, keď už v dedine jedny existujú. Bolo nám vyčítané, že spovedáme verejne činné osoby. Bolo nám jasne povedané,

že poukázanie na veci, ktoré sa nám v obci nepozdávali, sú neželané témy a majú byť tabu. A tak ďalej, a tak ďalej. Sloboda slova a demokracia, na to sa akosi zabúdalo. To všetko je ten najväčší dôvod a motivácia, aby sme pokračovali ďalej.

Dnes som rád, že redakcia tlaky ustála a ako vydavateľ môžem zverejniť toľko úžasných slov, viet, článkov našich dopisovateľov a ľudí, ktorí majú chuť niečo vytvoriť. Povzbudivé slová, ktoré prichádzajú od vás, čitatelia z obce i našincov z celého sveta po každom čísle sú najlepším dôvodom na to, aby sme pokračovali.

Tak vám, milí čitatelia, budeme prinášať články a postrehy na všetky možné témy. Budeme písať o verejnom živote, ktorý nás denno-denne obklopuje. Zabúdime do histórie, predstavíme osobnosti, šikovné ruky ľudí, talenty, nevšedné udalosti, život v našich spoločenských organizáciách, zážitky. Názory i kritické pohľady.

A sme radi za príspevky od širokej verejnosti, na ktoré sa vždy tešíme. Ďakujeme vám za ne!

Členom redakčnej rady, Monike a Dominike, Vendovi, Slavovi, Jozefovi, Tomášovi, Paľovi a Radovi, Štefanovi a Gabovi, úprimne ďakujem za prácu a trpezlivosť pri skladaní mozaiky každého čísla. Jankovi a Tiborovi ďakujem za to, že HLAS má svoju tvár. Špeciálne poďakovanie posielam obom riaditeľkám školy Darine a Gabike.

Všetko dobré, milí čitatelia, v tomto novom roku!

Dušan Pevný, vydavateľ

Vianočná akadémia žiakov školy

Veru tak, Vianoce, Vianoce prichádzajú... spieva sa v známej piesni a Vianociam boli venované v našej škole posledné týždne roka. Budova školy ožila nevšedným ruchom a vianočné aktivity striedali jedna druhú. Všetko to začalo Mikulášom a pokračovalo pečením oblátok, výrobou ozdôb, sušeného ovocia a, samozrejme, voňavých medovníkov vyzdobených tými najkrajšími obrazcami.

Vyvrcholením bola Vianočná akadémia žiakov našej školy, ktorá sa uskutočnila dňa 18. 12. 2018 vo veľkej sále Spoločenského domu v Trenčianskych Stankovciach. Zúčastnilo sa jej všetkých 18 tried žiakov Základnej školy, ktorí si pod vedením svojich triednych učiteliek a vedúcich záujmových útvarov pripravili program. Spievali, tancovali, recitovali, ba dokonca hrali divadlo „O Jankovi a Marienke“ a „Popoluškine 4 orechy“, ktoré malo v preplnenej sále veľký úspech.

Vhodným oživením celého programu bolo i vystúpenie krúžkov ľudového a moderného

tanca a príhovor pani riaditeľky školy Mgr. Trnavskej, ktorá hovorila o význame sviatkov a popriala úspešný rok 2019 všetkým prítomným.

„Každý deň budú vraj Vianoce...“ – zaznelo nakoniec slávnostne vyzdobenou miestnosťou Spoločenského domu. Spievali všetci. Žiaci, učitelia, ba i rodičia, ktorým patrí veľké poďakovanie za účasť a podporu, ktorú venovali vystupujúcim deťom.

Sprievodným podujatím Vianočnej akadémie boli i vianočné trhy – predaj výrobkov zhotovených našimi žiakmi.

Ozveny sviatkov

„Na Vianoce pokoj v duši,
šťastie, ktoré nič neruší,
v novom roku veľa síly,
by ste v zdraví dlho žili“,

boli slová, ktorými sa moderátorky programu rozlúčili so všetkými prítomnými v sále Spoločenského domu v Trenčianskych Stankovciach.

Mária Obdržalová

Stretnutie pri zvonici

Stretnutie občanov v predvianočnom čase. Zaspomínanie na časy minulé. Zbožné slová v podaní kňaza. Príhovory občanom. Tradičné zvonenie vo zvonici. Úprimné vystúpenie detí vo veľkom mraze. Talentovaný Miško Červeňan s harmonikou. Veľkolepý prejav folklórneho súboru Rozvadžan s vinšami pre všetkých prítomných. Dobrá nálada. Varené víno a čaj. Koláče a zákusky. To všetko bolo možné počuť, vidieť v jeden predvianočný decembrový podvečer v Rozvadžoch.

Tradičia stretnutí občanov pred Vianocami v našej obci oživa. Ľudia sa v dobrej viere stretnú,

pospomínajú, porozprávajú a poprajú predvianočné a novoročné vinše. Videli sme v Rozvadžoch ľudí z každej časti našej obce. Na chvíľu všetci prítomní odložili svoje starosti a v dobrej viere rozjímali pri slovách duchovného Juraja Sedláčka. Moderátor Vendelín Sedláček pospomínal všetkých, ktorí sa zaslúžili o program a prípravu podujatia. Ferko Letko tradične potriasol zvonom. Poniektorí ostali do neskorých večerných hodín družne debatovať v treskúcom mraze v ruke s dobrým vareným vínom či čajom. A všetci sme si povedali, že o rok sa vidíme opäť.

Ozveny sviatkov

Čo máme nové...

„Oziabu ma nožičky... Mne zhasol lampáš...Kedy už pôjdeme?“ - bolo počuť pred zvoncou v Rozvadžoch.

V predvianočnom čase sa tam zišli okrem dospelých folkloristov zo súboru Rozvadžan i malé deti z novovzniknutého detského folklórneho

Ozveny sviatkov

súboru. Hoci deti nacvičovali svoje vianočné vinše a koledy pomerne krátky čas - od polovice októbra - ich vystúpenie zohralo srdiečka všetkých zúčastnených. Lebo úprimné detské slová, trasúcim hláskom zaspievané piesne (hlas sa im triasol od chladu, inak vedia spievať výborne), čo môže byť krajšie, ako takéto vianočné pranie?

V nasledujúci deň, 16. decembra 2018, sa predstavili verejnosti v SD Trenčianske Stankovce na Vianočnom koncerte.

V súčasnosti sa venujeme nácviku nových tematických vystúpení.

Ak máte záujem, radi Vás privítame v klube pod SD – v utorok a vo štvrtok, v čase od 16.00 - 18.00. Chýbajú nám najmä hudobníci a speváci.

Veľa zdravia, šťastia a spokojnosti v celom ďalšom období všetkým žejajú deti z Detského folklórneho súboru.

Terézia Kadáková

Návrat do minulosti - spomienky

Týmito slovami by som sa rada vrátila do obdobia prerodu samosprávy, kedy sa menilo usporiadanie obcí. Zanikli Miestne národné výbory, vtedajšie MNV, vznikla obec ako samosprávna inštitúcia. Nechcem hodnotiť toto ani neskoršie obdobie. Je to len krátky exkurz do minulosti a spomienky, ktoré v človeku zanechajú hlbokú ryhu.

Prakticky celý môj pracovný život bol spätý s mojou rodnou dedinou, a to na Poľnohospodárskom družstve Inovec, neskôr v samospráve našej obce. A tak som sa „motala“ po tomto našom teritóriu skoro 40 rokov.

Keďže som ukončila svoju aktívnu kariéru v obci, veľakrát sa v myslí vraciam do obdobia zrodu samosprávy a môjho pôsobenia v obci ako poslankyne, neskôr starostky obce a opäť poslankyne. Začiatkom 90-tych rokov prebrala obec za ťažkých ekonomických podmienok rozostavaný spoločenský dom. Na jeho dostavbu bolo treba zobrať úver, ktorý sa v tom čase pohyboval na úrovni 21% úrokovej sadzby z úveru. Ten sa s nami potom ťahal dlhé a dlhé roky.

Začal sa tiež veľkolepý projekt odkanalizovania našej obce i okolitých obcí. Zápasili sme s množstvom rozostavaných investičných akcií a stále bolo treba riešiť niečo nepredvídateľné, akútne. Pristúpilo sa ku plynofikácii budovy materskej školy, pokračovalo sa v rozširovaní kanalizácie, dokončila sa rozostavaná miestna komunikácia v časti obce Malé Stankovce, ktorá sa neskôr rozšírila, strecha budovy Základnej

školy potrebovala kompletnú rekonštrukciu, začala tiecť strecha na budove materskej školy, zrekonštruovala sa miestna komunikácia v časti obce Rozvadze, vybudovalo sa cca 2 km chodníka vo Veľkých Stankovciach a mnohé iné.

Finančná situácia obce bola v 90-tych rokoch a začiatkom nového milénia katastrofálna, na účte obce nebolo pravidelne ani na výplaty. Každý krok sa musel dôsledne zvažovať. S odstupom času to hodnotím ako ťažké časy.

Spracovanie a schválenie nového územného plánu v roku 2003 otvorilo obci nové obzory a možnosti. Nekonečné jednania s potenciálnymi záujemcami o výstavbu závodov v novovytvorenej priemyselnej zóne a následne prvé stavby začali prinášať obci svoje ovocie, daň z nehnuteľností vylepšila príjmovú časť rozpočtu obce. Postupne sa tiež menil k lepšiemu systém financovania samospráv štátom. Využitím európskych fondov sa podarilo zrekonštruovať budovu základnej školy, investičným projektom Regenerácia centrálnej zóny v obci sa zrealizovala rekonštrukcia časti miestnych komunikácií v časti obce Malé Stankovce a Sedličná, vrátane Parku Jána Lipského.

Počasie nás neodradilo

Už po piatykrát sa stretli ľudia z blízkeho aj ďalekého okolia užívajúci si vianočnú atmosféru v Lipského parku. Skôr jesenné ako zimné a upršané počasie nás neodradilo a hravo sme ho zvládli spievaním kolied, ľudových piesní, dobrými nápojmi, chutným jedlom a iskričkami radosti v očiach našich detí odrážajúcich svetlo z prskaviek. Človek tak aspoň na chvíľu vypne z pracovného kolobehu všedných dní, zahodí starosti za hlavu a aspoň takto sa pomaly môže naštartovať na najkrajšie sviatky v roku.

Tomáš Sliva

Príhovor

Nie všetko sa dá vtesnať do niekoľkých riadkov. Pri zvládaní rôznych ťažkých situácií a rozhodovaniach mi rezonovali v ušiach slová poslancov: „Ved' si tam na to, aby si sa starala.“

A napokon, slovo starosta je tiež odvodené od slova starať sa. Jednoduchú úlohu nemali mnohokrát ani poslanci obecného zastupiteľstva. S hrdosťou však môžeme konštatovať, že spoločne sme to zvládli, aj keď nie vždy sa všetko podarilo.

Spomínam tiež na svojich predchodcov, ktorí dali základ mnohým krásnym myšlienkam a dielam v našej obci, ktoré nám stále slúžia. Za to im patrí veľká vďaka, aj keď už nie sú medzi nami.

Mať rád svoju dedinku, ľudí žijúcich v nej, prírodu, ktorá ju obklopuje je sila k prekonaniu aj tých najťažších prekážok. Teraz sa teším, že sa našej obci darí. Želám našim predstaviteľom samosprávy, aby sa ich plány a vízie naplnili, aby sa nám všetkým tu dobre a plnohodnotne žilo, aby sa ťažké časy neopakovali.

Neviem, či sa obdobie takmer 30 rokov pôsobenia v samospráve dá už nazvať históriou. Pre mňa to však znamená viac ako štvrtstoročie aktívneho života, spomienok i skutkov, s ktorými sa často „stretávam“. S úctou!

Eva Beňovičová

Zo života v obci

Zvony nad obcou Trenčianske Stankovce

„Ospravedlňujeme sa za neskorší príchod,“ povedali redaktori RTVS. „Všimol som si to aj ja,“ dôrazne pripomenul generál Nad'ovič. Všetci prítomní sa na tom začali smiať, pretože redaktori Michal Herceg a Martin Jurčo nerobili rozhovor s generálom po prvý krát.

Tak takto úsmevne sa začalo dnešné rozhlasové nahrávanie. Po krátkom vítaní sa a gratuláciách generálovi Nad'ovičovi k čerstvému vy-

znamenaniu od prezidenta republiky sa Martin Jurčo vybral za svojou prácou do blízkej budovy Základnej školy, Materskej školy a PD Inovec.

Udalosť

Michal Herceg zostal robiť rozhovor v kancelárii starostu. Postupne sa dostávali pred mikrofón Milan Peter, aby odprezentoval najväčšiu firmu v našej obci Vaillant Industrial Slovakia s.r.o., generál Nad'ovič a starosta obce Martin Markech. Potom prišli na rad Jednota dôchodcov a divadelní ochotníci s krátkymi ukážkami zo svojho repertoáru za dozoru Ladislava Žiška.

Po krátkej prestávke sa dostali k slovu aj folkloristky z FS Rozvadžan, ktoré porozprávali o gazdovskom dome. Dušan Pevný porozprával o novinách Hlas a futbalovom dianí v našej obci. Priestor dostali aj Slavo Tomík, aby porozprával o svojich knihách, ako aj ostatní zástupcovia spoločenských organizácií z našej obce. Nahrávanie relácie pokračovalo a jednotliví respondenti sa pobrali za svojimi povinnosťami. Dúfajme, že pozitívneho materiálu o našej obci sme poskytlí dostatok a ako to všetko dopadne sa dozvieme po vypočutí relácie Zvony nad krajinou v nedeľu 3. 2. 2019 o 11:00 hod. na rádiu Regina.

Vendelín Sedláček

Lávka

Na azda najnebezpečnejšom mieste pre pohyb chodcov v našej obci. V Sedličnej pri nových bytovkách. Pozdĺž štátnej cesty na Veľké Bierovce. Ponad Sedličiansky potok vyrástla lávka pre peších.

Konečne budú deti cestou do školy či z nej, chodci smerujúci za prechádzkou či prácou bezpečne prechádzať ponad potok. Miesto, kde sa cesta kľukatí mostom nad riečisko. Miesto, ktoré bolo stretom množstva drobných kolízií osobných áut. Miesto, kde chodci boli vždy vo veľkom nebezpečenstve.

Bude ju treba síce ešte skolaudovať, odovzdať do prevádzky a bezpečne sprístupniť z oboch strán. Ale faktom je, že už existuje. Je chvályhodné, že sa pre bezpečie našich občanov opäť urobila dobrá vec.

Dušan Pevný

Chválime

Nevybudované trasy R2 v Trenčianskom kraji

– R2 Križovatka D1 - Trenčianska Turná v dĺžke 6,07 km

Stav prípravy: Proces prípravy a vypracovania dokumentácie pre stavebné povolenie. (čerpanie podkladov: www.ndsas.sk ku dňu 14. 12. 2018)

- Na stavbu je vydané právoplatné územné rozhodnutie,

- V súčasnosti sa vypracováva dokumentácia pre stavebné povolenie,

– R2 Trenčianska Turná - Mníchova Lehota v dĺžke 2,67 km

Stav prípravy: Proces prípravy a vypracovania dokumentácie pre stavebné povolenie. (čerpanie podkladov: www.ndsas.sk ku dňu 14. 12. 2018)

- Na stavbu je vydané právoplatné územné rozhodnutie,

- V súčasnosti prebieha verejné obstarávanie na zhotoviteľa dokumentácie pre stavebné povolenie,

– R2 Mníchova Lehota - Ruskovce v dĺžke 15,98 km

Stav prípravy: Proces prípravy a vypracovania dokumentácie pre stavebné povolenie. (čerpanie podkladov: www.ndsas.sk ku dňu 14. 12. 2018)

- Na stavbu je vydané právoplatné územné rozhodnutie

- V súčasnosti sa spracováva dokumentácia pre stavebné povolenie, v rámci ktorej bolo vypracované Oznámenie o zmene navrhovanej činnosti. Na základe tohto Oznámenia MŽP SR vydalo Rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní, že Zmena navrhovanej činnosti sa bude ďalej posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

Redakčná rada

Sovičková trieda

Zo života školy

Nástup do školy je pre deti, ale aj ich rodičov veľmi významným a dôležitým krokom. Z detí sa príchodom do školy stávajú veľkí žiaci, ktorí majú už menej času na hranie a o to viac sa musia venovať svojim povinnostiam a príprave na vyučovanie.

Žiaci zo „sovičkovej“ 1. B triedy sa úspešne adaptovali na školské prostredie. Svedčí o tom aj to, že napriek svojim povinnostiam sa zúčastnili viacerých kultúrno-spoločenských akcií.

V mesiaci **október** si žiaci nacvičili krátke pásmo, s ktorým vystúpili na Obecnom úrade, kde zatancovali a zaspievali jubilujúcim občanom.

V mesiaci **november** som dostala ponuku ísť so žiakmi do divadla. Veľmi ma táto možnosť nadchla. Ďakujem aj rodičom, že mi zverili svoje deti, a tak sme dňa 16. 11. 2018 navštívili Staré divadlo Karola Spišáka v Nitre, kde sme si mali možnosť pozrieť krásny detský muzikál **Čarodejník z krajiny Oz**.

Pre žiakov to bol veľmi silný zážitok, ktorý bol umocnený nielen prostredím, ale aj viacerými zvukovými a svetelnými efektami. Niečo takéto videli mnohí z nich prvý raz. Žiakom sa muzikál veľmi páčil a ešte veľmi dlho sme sa o ňom rozprávali a spomínali na postavu čarodejnice. Už teraz sa tešia na ďalšiu príležitosť, kedy sa opäť budú môcť podobnej akcie zúčastniť.

V mesiaci **december** sme ako trieda spoločne vystúpili na doskách vo veľkej sále Spoločenského domu v našej obci. S napätím a trochou trémy deti recitovali básne a spievali piesne s tematikou Vianoc. Odmenou im bolo naše vianočné posedenie s dobrým čajom a sladkými maškrtami od rodičov. Deti tancovali, spievali koledy a v príjemnej atmosfére ukončili posledný deň vyučovania pred Vianocami.

Po príchode do školy nás v novom roku 2019 čaká naše prvé polročné vysvedčenie, ktoré zhodnotí správanie, aktivitu a vedomosti každej „sovičky“.

Nedá sa spomenúť všetky aktivity našej triedy, ale ak máte záujem, môžete si o nich prečítať na webovej stránke školy.

Erika Bouchnerová, triedna učiteľka

V novom roku 2019 želám všetkým priaznivcom školy veľa zdravia, šťastia, lásky a porozumenia.

Mgr. Gabriela Trnavská

Kanadsko - slovenskí evanjelici z Toronta

Naši krajanovia

Torontská cirkev Svätého Lukáša, v ktorej sa okrem kórejskej a iránskej skupiny stretáva aj hŕstka Slovákov, ktorých predkovia stáli pri základoch tejto cirkvi a aj po 75 rokoch sa tu stretávajú ich deti či vnuci s novými prisťahovalcami. Predpoludním v nedeľu 2. decembra 2018 sa konali služby Božie so scénickým stvárnením dejov narodenia a adventnými melódiami. Popoludní sa slovenská časť zboru stretla pri koledách a pri čítaní prorociev o príchode Mesiáša z Micheasa, Izaiáša a svedectvo Lukáša pretkané koledami. Do tridsať, ešte hovoriacich našincov, sa oblieklo do adventného šatu a načúvalo koledám a meditácii ich duchovného Dušana Tótha, ktorý tento čas adventu nazval časom lásky a milosti.

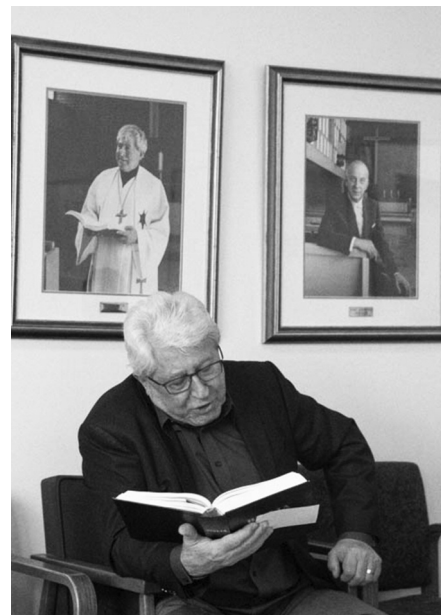

Okrem iného povedal: „Jedným z najväčších problémov, s ktorým sa stretávame v modernej technicky vyspelej spoločnosti, je medziľudský kontakt. Populácia síce narastá, ale vytráca sa vzťah človeka k človeku. Optimistické predpovede, že rozvoj technológie vytvorí väčší priestor pre medziľudské vzťahy, pre bližší a bohatší osobný kontakt jedného k druhému sa akosi neaplnia. Namiesto nich sa nemôžeme zbaviť pocitu, že kdesi mimo nás existuje nejaký mechanizmus, ktorý nám znemožňuje prístup nielen k tým, ktorí sú nám nadriadení, ale rovnako k tým, ktorí sú zodpovední za základné služby pre nás.

Priamy osobný kontakt je čím ďalej, tým ťažšie dosiahnuť. Pacienti sa snažia zastihnúť lekárov, študent učiteľov, spotrebiteľov predavačov, nájomníkov majiteľov, obyvatelia svojich volených reprezentantov, deti rodičov... A intimita života približovaná na televíznej obrazovke

sa stráca tak rýchlo ako obraz sám. Zblízka, ako v reále, sledujeme udalosti vo svete, ako sa menia zásahmi mužov a žien. Je takmer nemožné preraziť stenu, ktorá stojí medzi nami a ľuďmi, ktorí ovplyvňujú beh nášho života. Cítíme sa natoľko oddelení, že sme si dokonca zvykli oslovovať ich celkom neosobne – oni.

V knihe „Dotyk lásky“ od autorky Mary Schwartzovej možno nájsť nasledovný príbeh. „Prišli ste?“ stará mama tiško zašepkala z postele. Len včera večer sme ju priviezli do tohto starobinca. Jednoducho sme už nevládali. Viacero ľudí bolo treba, aby sme mohli obrátiť jej ubolené telo. Slnko zapadlo a noc začala padať na čelo matky. Ležala nehybne. Stará mama. Vždy taká aktívna, ustarostená pomôcť druhým, nevládze zdvihnúť ani len ruky. Ruky, ktoré ochotne slúžili, čistili zemiaky, dojili kravy, miesili chlieb... Ruky, ktoré vždy niečo robili, aby na stole

bolo zakaždým čo ješť. Strčila som si ruky do vrecka kabáta. Cítila som sa bezmocne, v rozpakoch som nevedela, čo mám robiť alebo povedať.

O niekoľko dní som šla k lekárovi na pravidelnú prehliadku. Keď sme čakali, môj trojročný syn stál vedľa mňa s ustarosteným pohľadom. „Neboj sa,“ uisťovala som ho, „všetko bude v poriadku.“ Potom zobral moju ruku do svojich drobných ručičiek. Moje srdce zalialo teplo a vďačnosť. „Viem, čo urobím, keď navštívim starú mamu.“

Láska – to nie je pohľad jedného na druhého z vyznaním: „Si úžasná, alebo si úžasný.“ Sú predsa chvíle, keď sme všetko, len nie úžasní. Láska – to je spoločný pohľad tým istým smerom. Spojenie síl pre spoločné dobro. Vzájomné povzbudzovanie sa a spoločná láska ruka v ruke pri dosiahnutí životných horizontov. Láska – to je vedomie, že náš žiaľ bude ľahší, keď ho spolu s nami nesie aj náš spoločník na ceste života. Radosť sa bohato znásobí radostou našich drahých. Láska – to je vedomie, že existuje aj niekto iný, kto má o nás starosť. S láskou v živote nikdy nie sme sami. Láska je z Boha, lebo Boh je láska, ktorá sa v Kristu rodí znovu a znovu tomuto svetu, aj v týchto Vianociach roku 2018.”

Po programe nasledovala príslovečná kapustnica (dúfam, že neprezradím štátne tajomstvo, keď tuzexovú kapustnicu uvaril s láskou kazateľ reverend Dušan Tóth) a dobroty našich znamenitých Sloveniek. Ešte pred západom slnka sme sa ťažko rozchádzali, aby sme si sľúbili stretnúť sa znovu pri štedrovečerných službách Božích 24. decembra o pol piatej popoludní.

Pri rozlúčkovej piesni sme v „brumende“ mysleli na tých, ktorí nás predišli do večnosti a keď nebudú s nami v tomto adventnom prípravnom čase fyzicky, sú s nami určite v našich srdciach.

Text a fotografie: Paul Stacho, Stoney Creek, Canada

Diamantový darca krvi

Naše uznanie

Darcovstvo krvi patrí medzi najušľachtilejšie ľudské činy. Je to vysoko humánny čin, pri ktorom sa zdravý jedinec slobodne rozhodne odovzdať svoju krv pre medicínske účely – najčastejšie pre krvnú transfúziu.

Ľudská krv je nenahraditeľná. Môže zachrániť obeť úrazu, pomôcť predčasne narodenému dieťaťu, krv môže byť rozhodujúcim faktorom pri urgentných operáciách, ale najčastejšie pomáha prežiť ľuďom, ktorých organizmus je oslabený a vyčerpaný zákeľnou chorobou. Neexistuje umelá náhrada krvi, jej jediným zdrojom je človek. Okrem toho, že darovaná krv zachráni iných, prospieva aj samotnému darcovi. Po odbere sa do tela vyplavujú endorfíny, hormóny, ktoré vyvolávajú pocit šťastia. Ľudia, ktorí pravidelne darujú krv majú nižšie riziko vzniku infarktu. Na Slovensku je bezpríspevkové darovanie krvi oceňované Slovenským Červeným krížom, ktorý udeľuje Plakety prof. MUDr. J. Janského a Plaketu prof. MUDr. Jána Kňazovického.

Prinášame Vám rozhovor s držiteľom diamantovej Jánskeho plakety - s naším spoluobčanom Milanom Hrušovským z časti obce Sedličná.

Ako si sa dostal k darcovstvu krvi a kedy si prvýkrát daroval krv?

„V roku 1972 žila istá Danko Rakúsová a súrne potrebovala krv, tak som sa rozhodol pomôcť jej a išiel som prvýkrát darovať. Bolo to v Trenčíne na terajšom Štúrovom námestí. Pri terajšom Vodníkovi bola prvá transfúzna

stanica v Trenčíne. Vyhecovali ma vtedajšie čelné predstaviteľky ČSČK v Sedličnej Mária Šmatlíková a Emília Tanáčová, tak som išiel skúsiť. Vtedy som mal za odber voľno v práci a dostal som 2 obložené chlebičky a 2 dcl vína.“

Ako vtedy fungovala miestna organizácia ČSČK v Sedličnej?

„Za predsedovania Márie Šmatlíkovej, ktorú všetci familiárne volali Marka a tajomníčky pani učiteľky Tanáčovej, bolo zo Sedličnej až 135 dobrovoľných darcov krvi a keďže Sedličná mala vtedy asi 500 obyvateľov, bol to úctyhodný počet. Sedličná mala vtedy najviac dobrovoľných darcov krvi. Z niektorých domov bola aj 5 darcov, skoro z každého domu niekto. Ja som neskôr pôsobil vo funkcii náborcu

nových darcov krvi. Viedla sa kronika a bola, a možno ešte stále je, v správe Základnej školy, mala to na starosti pani učiteľka Heráková.“

Kol'ko máš bezplatných odberov?

„Mimo plazmy a kostnej drene je to už asi 130 odberov. Ale rekordérom nie som, rekord v našom okolí má jeden Novomešťan, ktorý má 220 odberov. Svetový rekord vlastní jeden 91 ročný Austrálčan, ktorý zachránil viac ako 2200 životov. Ešte je čiperný, chcel by dávať, ale odporúčajú mu, že už nie.“

Ako prebieha samotný odber?

„Najskôr zoberú ampulku na chemický rozbor, potom asi 0,5 l do tzv. vaku. U prvodarcu je to 0,4 l. Sú aj prípady, že berú zo žily do žily pacienta a aj kostnú dreň a plazmu. Veľkou iniciátorkou darcovstva krvi bola u nás MUDr. Mária Markechová. Chodilo sa na odbery až do Bratislavy, chodili aj autobusy s družstevníkmi. Darovať sa dá normálne do veku 65 rokov, potom už maximálne raz za rok, lebo telo sa vekom zoslabuje a je treba viac času na jeho regeneráciu. Ja som pravidelne daroval 4x do roka, teraz môžem 2x do roka, ale chodím už len raz.“

Aké vlastníš ocenenia?

„Som držiteľom všetkých Jánskeho plaket, bronzová, strieborná, zlatá a diamantová za 80 odberov. Mám vyznamenania od SZČK a mnoho ďalších ocenení. Nie som jediný, ktorý vlastní Jánskeho plakety, diamantovú vlastní aj Pavol Lahký z Veľkých Stankoviec, zlatú Pavol Múdry z Malých Stankoviec a rad ďalších s rôznymi druhmi plaket.“

Vieme, že si bol aj dlhoročným zdravotníkom. Čo všetko si vykonával?

„Okrem funkcie náborcu nových darcov v Sedličnej som robil náborcu aj na mojom pracovisku v TOS Trenčín. Robil som predsedu transfúzneho komisie a na aktívach som odovzdával plakety, v okrese bolo vtedy 27 organizácií ČSČK. Pravidelne dlhé roky som robil zdravotníka v pionierskych táboroch a na štyroch Spartakiádach, okrem prvej, kde som cvičil ako vojak. Tiež som dlhé roky robil zdravotníka na MZ nášho futbalového mužstva, ešte pred Ivanom Adamkovičom.“

Ďakujeme za rozhovor a veľa zdravia!

Štefan Šmatlák

Spomienka na Cyprus

Na potulkách svetom

Možno Vám dobre padne v tomto zimnom čase prečítať si pár riadkov o lete. Mnohí už plánujete, ako a kde strávite letnú dovolenku, a tak zároveň ponúkam jeden skvelý tip. V minulom roku som mal možnosť s mojou rodinou navštíviť Cyprus, presnejšie Severocyperskú tureckú republiku. V krátkosti zopár základných informácií. Ostrov Cyprus leží v Stredozemnom mori, južne od Turecka. Na ostrove sa nachádzajú dva samostatné štáty. Južná časť ostrova – Cyprská republika je grécka a je členom EÚ. Je to centrum veľmi rušného turistického ruchu.

Severocyperská turecká republika, ktorá nie je medzinárodne uznávaná, nie je súčasťou EÚ a právne ani neexistuje. A o tejto časti ostrova, ktorú ešte nezachvátil turistický ošial, vám niečo napíšem. Niekedy pred rokom sa ma sused Vlado – profesionálny vojak, spýtal, či nechcem ísť dovolenkovat' na Cyprus. O Cypre som veľa toho nevedel, ale Vlado mi všetko potrebné vysvetlil, pretože tam bol pracovne na 1 rok, a tak mal prehľad. Zaujímal ma hlavne fakt, že na ostrove sú prítomné vojská mierových síl OSN a nevedel som, prečo a či je tam bezpečne. Po vysvetlení celej situácie obavy pominuli. Tiež fakt, že tam na celé leto berie svoju rodinu ma upokojil. Bolo rozhodnuté. O ubytovanie som sa nestaral, to zabezpečil Vlado priamo na Cypre, podstatné boli letenky. V januári boli ešte za dobrú cenu cca 160€/osoba. Už bolo treba len čakať do augusta. Prišiel deň D, let bol z Bratislavy do Pafosu a trval 3 hodiny.

Transfér z letiska zabezpečil Vlado, ktorý prišiel pre nás autom. Cesta z letiska nám trvala 3 hodiny pretože sme prešli skoro celý ostrov. Ideálne by bolo letieť do Larnaky, čo na budúce budeme vedieť. Hranice medzi oboma cyperskými štátmi strážia vojaci mierových síl OSN, a tak sme sa podrobili colnej a pasovej kontrole, ktorú vykonávali britskí vojaci. Všetko prebehlo hladko a po pár kilometroch od hranice sme vystúpili priamo pred domom v úplne novom dovolenkovom komplexe Royal Sun Residence spoločnosti Noyanlar, ktorý sa nachádza pri pláži asi 10 km severne od mesta Famagusta.

Žiadne veľké hotely, ale menšie domy so 4 až 10 apartmánmi vkusne poprepletané uličkami a doplnené množstvom bazénov, reštauráciou, fitness, obchodíkmi a všetkým, čo dovolenkár potrebuje. Mali sme 3 izbový moderne vybavený byt cca 85m², ktorého prenájom na 14 dní stál 430€, a voľný prístup ku všetkému, čo tam bolo. K moru to bolo 5 minút chôdze. Všade bolo cítiť pokoj, žiadne masy ľudí, čo platilo aj o pláži. Mal som až dojem, že je privátna, sem-tam niekto. Pritom všade čisto, popri pláži udržiavané zelené trávniky pre tých, čo nechceli ležať v piesku. Ďalšie milé prekvapenie prišlo večer v reštaurácii, kde nás obsluhoval mladý ukrajinec Joshup, ktorý plynule

hovoril slovensky. Ešte viac ma potešil účet, ktorý za 4 riadne večere s pitím bol 20€. Treba pripomenúť, že úradným platidlom tu je turecká líra, no nikto nepohrdne eurami a okrem toho sa dá všade platiť kartou.

Prvé dni nám bolo vzácné hlavne more, ktoré bolo veľmi čisté s piesočnými plážami a dobrými službami. Turistov málo, všade veľa miesta. Keď sme sa po pár dňoch našej pláže nabažili, spoznávali sme okolie. Pozreli sme si blízke mesto Famagusta známe aj dobrým futbalom, výborným jedlom, starobyľou časťou mesta medzi hradbami a mestom duchov Varosha. Koho baví história, tak neol'utuje. Zvlášť ma zaujalo staroveké mesto Salamis, ktoré postupne odkrývajú spod piesku, a v okolí ktorého na pláži nie je problém nájsť kusy starovekej keramiky. Len pár metrov od Salamis je múzeum sv. Barnabáša – apoštola, ktorý zomrel v roku 61 práve pri meste Salamis, kde bol jeho hrob roky neznámy. Sprístupnená je jeho hrobka pod malým kostolíkom, hneď vedľa múzea. Všetko bez dlhých zástupov ľudí, s úplne voľným pohybom, bez obmedzení. Keď sme ako tak prešli blízke okolie, lákalo nás to ďalej.

Vlado nám odporučil navštíviť národný park Karpaz a jeho Golden Beach, kde korytnačky kladú vajcia a kde stále žijú divé somáre. Keďže toto miesto je na východnom cípe ostrova, bolo treba auto. Zobrali sme nový Hyundai i20 na 3 dni z požičovne, cena 20€/deň, čo bola cena aj s poistením a bez ďalších poplatkov. Na Cypre sa jazdí vľavo ako v Anglicku, tak treba spočiatku dávať pozor. Premávka je tu však malá a zvládne to aj menej skúsený vodič. Navyše autá z požičovne majú červené ŠPZ-ky, tak každý domáci vie, že treba dávať pozor. Musím povedať, že domáci boli veľmi ohľaduplní a slušní vodiči. Cyperčania sa nikam nepohnú, jazdia sa pomaly a je normálne, že dve autá na ceste pri sebe zastavia, porozprávajú sa a ostatní čakajú za nimi, nik netrúbi.

Cesty pekné - vybudované, značenie prehľadné a za 1 l benzínu pýtajú cca 70 centov. Ako sme asi po 1,5 hod. cesty prišli k národnému parku, už vedľa cesty bolo množstvo divo žijúcich somárov, ktoré čakali na chutnú mrkvu, ktorú nám predal chlapec pred vstupom do parku. Akonáhle sme otvorili okno, už bola hlava somára v aute. Po mrkve sa len tak zaprášilo.

Na Golden Beach sme sa okúpali v krištáľovo čistom mori, aké som ešte nevidel a ľudí len zopár. Na plážach nešlo prehliadnuť tabule ochráncov s upozornením, že sa nesmú poškodzovať hniezda korytnačiek a brať vajčká, no stráž žiadna – všetko je o ľuďoch. My sme behom 4 strávených hodín však nemali to šťastie vidieť korytnačku, no ich stopy v piesku boli zreteľné. Krásne miesto.

Ďalší deň sme išli do prístavného mesta Kyrenia na severnom pobreží, čo bolo asi 1,5 hod. cesty. Útulné mestečko s množstvom obchodíkov a reštaurácií. Malý prístav ponúkal vyhlídkové plavby, tak sme neodolali. Asi 5 hodinová plavba s obedom a zastávkami na kúpanie v otvorenom mori bola skvelá. Na európske pomery v iných letoviskách sú tu ceny aj pre našinca nízke. Je to odraz priemernej mesačnej mzdy, ktorá je nižšia ako u nás, k čomu majú aj nastavené ceny. No ako Severný Cyprus postupne objavujú turisti, tak ceny budú prirodzene stúpať, tak prečo sa tam nejst pozrieť už tento rok. Rád by som sa poďakoval susedovi Vladovi Gažovi za skvelý tip a starostlivosť, ale aj za spoločnosť, ktorú nám robil so svojou rodinou, čím sa táto dovolenka stala nezabudnuteľnou.

Radovan Siva

Polka, jive, tango

Spoločenské aktivity

Na jeseň s pomaly predlžujúcimi sa večermi mi prišla do mailovej schránky pozvánka na ďalší kurz spoločenských tancov, ktorý v spolupráci s riaditeľstvom Základnej školy Jána Lipského a obce, pod hlavičkou TKO (Tanečný klub optimistov) organizuje a vedie Vendelín Sedláček.

No tak idem zase do toho. 10 sobotných jesenných večerov sa dá využiť rôznymi spôsobmi, jeden z nich je aj tancovanie. Pre nás, ktorí už nejeden kurz absolvovali, je to spôsob ako si zopakovať to, čo sme sa už naučili a niečím novým to prilápať. Pre tých, ktorí kurz absolvujú prvýkrát je to možnosť naučiť sa akú-takú časť z toho, čo mnohí sledovali pred televíznou obrazovkou v programe Let's Dance.

S odhodlaním naučiť sa tancovať navštevovalo kurz 7 párov. Postupne sme si osvojovali to, ktorou nohou sa pri jednotlivých tancoch

začína a ako správne a pevne držať rám, však páni? Nič nie je jednoduchšie ako povedať - mne to nejde. Lenže všetko je len o tom, ako sa človek postaví k tréningu. Štandardné, latinsko-americké tance či tance, ktoré sú nám všetkým blízke aj na našich dedinských zábavách, boli súčasťou krásnych, sobotných, jesenných, a tak trochu aj športových večerov.

Aj k nášmu kurzu patrila čerešnička na torte, ktorou bol záverečný venček konaný 12. 1. 2019. Po zopakovaní všetkých naučených tancov sme sa takmer so súťažným duchom dostali

až k úplnému záveru. Všetci absolventi dostali medailu, krásnu až na zjedenie a po záverečnom vyhodnotení aj potvrdenie o vykonaní záverečnej skúšky zo spoločenských tancov. A týmto sme vlastne otvorili plesovú sezónu. Či už bol spoločný vek páru 60, 80 alebo viac ako 120 rokov, všetci sme si spoločne strávený čas užívali. Jar a leto prejdú ako voda a s jeseňou budem opäť čakať mail, ktorý nás bude pozývať na nový kurz spoločenských tancov.

Za ten posledný patrí Vendelínovi ĎAKUJEME.

Zuzana Jančová

Aký bol folkloristický rok 2018?

Tak takúto otázku si dávajú naši folkloristi pri bilancovaní roka na svojej výročnej členskej schôdzi. Určite ho budú hodnotiť veľmi pozitívne, pretože absolvovať 23 vystúpení za rok je dosť náročné aj pre profesionálne súbory. Už len samotná príprava na vystúpenia, ako aj príprava nového celovečerného programu si vyžaduje veľmi veľa zo svojho voľného času, odriekania a obetavosti.

Rok 2018 sme zahájili na už tradičnom 6. ročníku Zimného festivalu, ktorý sa uskutočnil v Soblahove, kde sme sa predstavili novým programom Priadky. V apríli sme absolvovali tradičnú prehliadku folklórnych skupín v Dolnej Súči, kde zaznamenali najväčší úspech manželia Gabrišovci víťazstvom vo svojej tanečnej kategórii s postupom do celoslovenského kola Šaffova ostroha v Dolnom Klčove. Tu absolvovali svoju premiéru a umiestnením v bronzovom pásme tak vynikajúco reprezentovali stankovský folklór.

Ďalší program FS pozostával zo zájazdu do Blatnice a vystúpenia na Jazde kráľov vo Vlčnove a v Mníchovej Lehote. Nezabudnuteľné chvíle a radosť zo svojho vystúpenia sme zažili prvýkrát na Medzinárodnom folklórnom festivale v Myjave, keď sme po ukončení nášho

programu „Trenčanskú dolinu“ spoločne s folkloristami z nášho trenčianskeho regiónu boli odmenení dlhotrvajúcim standing ovation. Bolo veľmi príjemné počúvať pochvalu od kompetentných a od vedenia festivalu na program, ktorý autorsky pripravili Alena Meszárošová a Vladimír Mišík.

Cez leto sme začali pripravovať a postupne nacvičovať nový celovečerný program. Tréningová drina vrcholila v mesiacoch október a november, v ktorých sme trénovali každý piatok a nedeľu. Naše úsilie bolo korunované veľkým úspechom na podujatí s názvom Večer autentického folklóru v Bratislave pred očami folkloristických odborníkov, ale aj našich obyvateľov. Ohlasy na našu prezentáciu obce a stankovského folklóru boli veľmi dobré a povzbudilo

Folklór

nás to do ďalšej práce. Záver roku 2018 bol ale veľmi hektický, keď počas krátkeho predvianočného obdobia sme absolvovali šesť vianočných vystúpení, na ktorých sa podarilo priniesť vianočnú náladu obyvateľom Hornej Marikovej, Lednice, Trenčína, Veľkých Bieroviec, ale aj našej obce.

Veľmi veľa námahy a obetavosti bolo treba vynaložiť aj pri založení a vedení detského folklórneho súboru. Túto neľahkú úlohu si zobrali na svoje plecia Mgr. Terézia Kadáková, Zuzka Červeňanová, Anežka Letková a Danka Biesiková.

Za všetko toto úsilie a námahu chcem poďakovať všetkým členom FS Rozvadzan a poďakovať do nového roku veľa zdravia a síl k ďalšiemu rozvoju folklórneho hnutia v našej obci.

Vendelín Sedláček

Tradícia pokračuje

Aktivity

Každý rok sa stretávajú na Štedrý deň a na Silvestra v dopoludňajších hodinách chlapi a mládež, ktorí holdujú futbale. Vtedy si okrem tradičného súperenia vo futbale pospomínajú na celý uplynulý rok či roky minulé. V družnej debate rozoberú nedávne i zašlé športové úspechy, utužia priateľstvo. Aj keď tradícia vznikla na ihrisku a v areáli Oddychového centra v Rozvadzoch, dnes sa hrá v spomenutom čase v obci už na viacerých miestach a s vyšším počtom účastníkov. Chlapom, hráčom ďakujeme za účasť, každá podobná tradícia v našej obci má svoje miesto. Preto sa už teraz tešíme na ďalší ročník.

Dušan Pevný

S florbalkou do extraligy

Mladé talenty

Učí sa za kuchára na „Jilemáku“ a jeho najväčšie hobby je florbal. Martin Žiaček spoznal čaro tohto športu na telesnej výchove. Začal s florbalkou na asfaltovej ceste so spolužiakmi až pokým nezbadal na zastávke plagát s náborom do florbalového klubu. Prešiel si niekoľkými slovenskými ligami, momentálne nastupuje do najvyššej Extraligy mužov.

Predstav sa nám. Kol'ko máš rokov? Študuješ? Čo voľný čas?

„Volám sa Martin Žiaček, mám 19 rokov a študujem na Strednej Odbornej škole obchodu a služieb v Trenčíne, konkrétne odbor kuchár. Vo voľnom čase sa rád venujem mojej rodine, priateľke, trávim čas so svojimi kamarátmi a rád sa udržiavam v kondícii pravidelným posilňovaním. Naštudoval som si cviky, stravu a tým sa riadim už niekoľko rokov. Cítim sa skvele aj vo florbale, ktorý robím aktívne. Moje výsledky sú pozitívne, čo ma motivuje pokračovať naďalej.“

Ako si sa k florbalu dostal a za aký klub, ligu hráš? Ako cestuješ na zápasy, kde najďalej si bol?

„K florbalu som sa dostal na Základnej škole u nás v Trenčianskych Stankovciach na hodinách telesnej výchovy. Už vtedy ma tento šport zaujal až natoľko, že sme sa začali s chalanmi zo školy stretávať a na asfaltovej ceste sme s nadšením florbal hrávali niekoľkokrát do týždňa. Po pár mesiacoch som na zastávke zbadal

plagát s propagovaním náboru hráčov od 7 do 18 rokov do florbalového klubu. Tak som sa rozhodol neignorovať to a skúsiť šťastie. Po týždni som nastúpil do dorasteneckej kategórie vo Florbalovom klube v AS Trenčín ako kapitán tímu. Neskôr som sa dostal do Extraligy juniorov a momentálne nastupujem do najvyššej florbalovej ligy na Slovensku, do Extraligy mužov. Na zápasy cestujeme klubovým minivanom, niekedy autom so spoluhráčmi. Keďže sme v tíme super partia, často sa zúčastňujeme mimosezónnych turnajov. Najväčším a najprestížnejším turnajom na svete je CZECH OPEN v Prahe. Tohto turnaja sa zúčastňujú najlepšie mužstvá sveta z Fínska, Švédska, Švajčiarska.“

Popularita florbalu stále rastie, skús nám povedať niečo o tom športe. Pravidlá, aké súťaže, resp. ligy na Slovensku sú?

„Florbal je kolektívny a halový šport. Pravidlami a aj taktikou je florbal dosť podobný

hokeju alebo hokejbalu. Hracia doba je 3x20 minút. Rozdiel je v tom, že začať hrať florbal nie je až také náročné ako hokej či hokejbal. Nepotrebuje na to žiadny špeciálny výstroj. Postačí vám k tomu florbalka, loptička, halová obuv a chuť zahrať si. Na Slovensku máme florbalovú ligu rozdelenú na Regionálnu florbalovú ligu a Celoslovenskú florbalovú ligu. V Regionálnej súťaži pôsobia kategórie od mladšej prípravky až po 2. mužskú ligu. Do Celoslovenskej súťaže zaradujeme 1. Ligu ženskú/mužskú, najvyššiu Extraligu juniorskú a Extraligu ženskú/mužskú.“

Zážitkov z ciest na zápasy, z podujatí s partiou florbalistov máš určite veľa. Podel' sa o nejaký.

„Pre mňa najlepším zážitkom z celej mojej florbalovej kariéry bol ten, keď som v mojich 17-tich rokoch spolu s tímom získal titul Vice-majstra Slovenskej republiky v mužskej extralige.“

Monika Pevná

Klobásky

Stalo sa

Náhoda chcela, že sme jedného dňa pred pár rokmi cestovali do Anglicka za futbalom a pri príchode na letisko v Bratislave stretli podobnú partiu chlapov, dokonca z blízkej dediny. Slovo dalo slovo a tak sme zistili, že ideme do rovnakého mesta a na rovnaký zápas.

Prilietalo sa do Liverpoolu, na letisko Johna Lennona. Maličké (na ich pomery), útulné letisko, kde sa naplno prejavujú všetky anglické mravy a nariadenia. Spoznať sme ich mali o pár dní... Príslovečný anglický zmysel pre povinnosť a byrokráciu sa dal na každom kroku krájať.

Ale nevadí. Eufória rástla, keď ideme na futbal. Zážitkov v meste Manchester, kam sme rovali naše kroky, bolo neúrekom. Pred zápasom, v meste, po zápase. Pri pive a dobrom jedle sme prebrali úplne všetko. Aj pozabúdali, aj naši, nasmiali, aj „prebrali“...

Keďže sme boli dve skupiny, dávali sme si pozor jedna na druhú. Aby sme sa stretli, kde mali. Aby sme nemali „straty“ v počte členov. Aby sme nič nezabudli. Z domova sa priniesol rôzny proviant, jedla aj pitia do sýtosti, keď kufre v podpalubí prevezú všetko.

Nastal deň odchodu domov. Skoro ráno o pol piatej sme čakali pri autobuse na spriateľenú skupinu. Konečne dorazili. Asi minútu pred odchodom autobusu na letisko. Dokrčení, neupravení, „orosení“ večerným pivečkom, narýchlo zbalení, sa prihnali k nám. „Čo, chlapci? Nedalo sa večer rozlúčiť...?“ podpičovali sme ich slovom. V dobrej nálade sme prišli do Liverpoolu na letisko. Ponáhľali sme sa k letiskovej hale. Ku kontrole batožiny.

Bol som medzi prvými vybavenými a stál som už pri vstupe do lietadla, keď som začul: „Mirko tam má nejaký problém. Držia ho na kontrole policajti...!“ Rozbehol som sa za ním. Mirko nebol z našej skupiny, ale keďže som s ním vojenčil, predsa ho tam nenechám...

Mirkove vypúlené oči. Ruky hore. Policajti okolo neho s nejakými puškami. Všeobecný chaos a poplach. Ľudia v bielych skafandroch. Masky na tvári. A Mirko i ja tesne pred kolapsom. „Preboha, Mirko, čo je!? Čo sa stalo?“ kričím spoza bezpečnostnej pásky. „Ja neviem. Majú moju batožinu...!“

Už neboli len biele skafandre, už prišiel aj oranžový. Čas neúprosne odpočítaval moment odletu. A my v hale pri batožinách. Ako odletíme? Bez neho? Krízový scenár. Mirko nevie ani slovo po anglicky. Už sa iba smeje. Ruky hore. Krúti hlavou. „Mirko, čo tam máš? V kufri. Kde si ho mal?“ pokúšam sa s ním hovoriť. „Ja neviem...nič takého...iba oblečenie a pár harabúrd...ani toalety nemám...“ odpovedá.

Ten v oranžovom skafandri skúma s nejakým prístrojom otvorený kufor, vĺčiak vedľa neho. V tom momente zdvíha s mechanickou rukou z kufra nejaký „sáčok“... „Preboha, Mirko, čo to je...?!“ volám. „Klobásky, obyčajné domáce klobásky... no hádam ich tu nenechám...!!!!??“

Mirko s úprimnosťou hlase odpovedá.

Myslel som, že sa mi sníva. Celá hala takmer padla od úľavy. Veď sú to len klobásky. Keď oranžový skafander roztvoril „sáčok“, všetci ucítili dobre známu vôňu klobás. Vytiahol predmet „doličný“ a zabavil. Mirka pustili. My sme stihli lietadlo na poslednú chvíľu. Odvtedy kupujeme batožinu do podpalubia pre istotu na späťtočné lety. Dodnes máme výlet i nevšedný zážitok s Mirkom v našich myšliach.

Dušan Pevný

Redakcia HLAS

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kádák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kádák, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Pavol Kurtiš
Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Pavol Múdry, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry.
Grafická úprava: Jano Kukučka, Tlač: DUO PRINT s.r.o., L. Podjavorinskej 5, Nové Mesto nad Váhom, Prevádzka Trenčín Náklad: 1000 ks.
Periodicita vydania: 6x ročne. Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15.
Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.

Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

